

látom a kémények füstjét
az apátság virágait
az is én vagyok

mesélik elföldelik a halottakat
és azok is én vagyok

hogyan lehetne egyszerűen
ülök egy kővön

*

úgy élek vándorlok
arcommal együtt
mint lábommal cipőimmal

el kell választani
a törzset a fejtől
a fontosat a jelentéktelentől
de ez nem kivégzés

a vándor él így

*

és pihenek is
egyszer három napig

és beszélek is
bakterral mezőőrrel kikiáltóval

más feltevések szerint
virággal fűvel csillagokkal

*

kalandom te vagy életem
józsánságom meg én vagyok

minden kiagyalt rémület
lepattan rólam

nem haragszom most senkire
és nincs
szeretet komplexusom

*

ütött és vak tájakon
harapós tanyák között
ringatózom vastengelyen
ez a vonat is hazához
múltam mint szántók és mezők

el-eltűnik a hátam mögött
lettem a soha meg nem érkezők
jövendő hitű apostola

kalauzokkal beszélem meg
a menetrendek
erkölcsi tanulságait
tisztára törlöm lehetetlemmel
az elfutó villanyvezetékeket
nem én zenélek a szél zenél csak

kőbánya kispest pestszentimre
pontosan tudom hogy mit szabad
és emlékszem reményeimre

ZELEI MIKLÓS

A FIÚ MEGVÁLTOZIK

A ruhát koptam,
költöttem a pénzt,
de nem a lélek
félszégeit.

Pénzem és ruhám.
Pénzem és ruhám.

Kuvasznyűjei
másznak torkomon,
nyüzsgik arcomat
himlőfoltjai.

Ruhának, pénznek.
Ruhának, pénznek.

Nálunk hazudni
lét kérdése volt,
hogy erre teljen
nem tellett másra.

Ruhára, pénzre.
Ruhára, pénzre.

EURÓPA ELRABLÁSA

A homlokomra
hajnal se szállat harmatot.

Karomban egy nyaláb
viseltes napsugár,
előttem kő hever,
villám hasal –
csillám-tragédia.

*

Lobogó, érces szél
leng ablakomon
házsor lángol
az ablak előtt.
Lobogó, érces szél –
nem csak az énekekben van?

*

Üszkők hevernek,
pernye szálldos –

hét óra lesz
jöhetne már
ki megbocsát.

A múltat félem én
nagyon,
szél jár fogaim közt és
eső kopogtat,
a számon ág hever –
tábortűz után
a tűz helyén.

*

Európai vagyok.
Megszánt és messzi ment a félelem.

A lövészárkokból nyakkendőt kötök.

KALÁSZ MÁRTON

IGÉZŐ NAP

Talán mégsem a kényszerűség
s a véletlen kezésit hozzád,
csak nem vagyok hivalkodó,
sok hivalkodásban szemérmes;
talán mégsem a számítás az,
már mindenre be vagy tanítva,
kényelmemre s bogaraimra,
munkámra – mégsem a véletlen
maraszt veled kifülő őszben
ezen a vad szikárló telepen,

mégsem vas-kényszerzubbonyom,
csillog, de verőfényes ablak,
kékségben, vörhenyben, bizony
én állok az ablakban idelőnt,
nem odaadó árny: én dolgozom,
élőn, nem szaggatva húsból
a szavakat, külön szerencsés
testiségben megmosva elmém
hívom gondolatom, s kihívom
a bölcsességet, ép megmásulást.

ÁKOMBÁKOM

Az én lovaim
lányom eldobált papírjain
ősz festékfoltok mögött
ennék a füvet, várják a ködöt

Az én lovaim
konyhaasztalon verik a havat
poroszkálnak, száguldanak

Orsolyának

csikorgó vidéken
talányos napsütésben –

Odakinn
a verőfényt nem lódobogás
szélroham üti át
összébb húzódik a gyerekszem
a szárny, melyben öregszem
a világ